



ROTTERDAMSCHES COURANT.

De Abonnementsprijs is f 24 's jaars of f 6 per drie maanden franco per post door het geheele Rijk.

Bureau: Hoogstraat, Wijk 10, N° 77.

Geboorte-, Trouw- en Doodberigten van 1 tot 5 regels. . . f 1.— Iedere regel meer. 0.20

Bij deze Courant behoort een BIJVOEGSEL, bevattende Binnenlandsche Berigten enz.

BUITENLAND. ENGLAND.

LONDEN 24 Augustus. (Particuliere Correspondentie.) Gisteren middag woonde ik de meeting in Londen Tavern bij, die ten voordeele van Garibaldi in de zaak der Italiaansche eenheid en onafhankelijkheid werd gehouden.

De Times laat zich heden voor het eerst, en wel in ongunstigen geest, over die vergadering uit. Ik kan u echter verzekeren dat hetgeen dat blad er van verset volstrekt niet met de waarheid overeenkomt. Het komt mij voor dat de Times ijverzuchtig is van niet zelf het initiatief te hebben genomen bij deze algemeene volksbeweging ten gunste van Italië.

100,000 insurgenten, die niet lang geleden zich tegen ons Gouvernement hebben verzet. Ook in het Turksch tarief heeft men sedert 1830 aanmerkelijke verbetering en eene liberale strekking bespeurd, die jaarlijks toeneemt, zoodat kooplieden van de aanzienlijkste Natieën Smyrna en Konstantinopel tot hun verblijf kiezen.

De Morning Post spreekt angstig over de toekomst. Het blad schijnt echter nog meer vrees te koesteren voor den heer Bright en de zijnen en hunne oppositie tegen de Regering, dan voor de gevolgen van het ongunstig seizoen. Liever dan de Regering tegen te werken moet men zich op liefdadigheid toeleggen, maar, vervolgt het blad, het werk van een radikaal is meer verwoestend dan goed stichten.

De Morning Chronicle neemt uit den slechten toestand van den handel en het weder aanleiding om de Bank, die, volgens het blad, van 11 juli tot 18 augustus f 1,000,000 heeft moeten uitbetalen, aan te raden het disconto te verhoogen, ten einde eene handelscrisis te voorkomen. Wenschelijk ware het in dezen benarden toestand dat de Regering, op welke thans eene zware verantwoordelijkheid rust, een comité van handelaren benoemde om maatregelen te beramen ter afwering van de crisis.

Men zegt dat de Koningin, na uit het noorden des Lands te zijn teruggekeerd, uit Leith in Schotland vertrokken en zich regstreeks aan boord van het Koninklijk jagt naar Hamburg en van daar naar Berlijn begeven zal, welk laatste echter in strijd zou zijn met alles wat in den laatsten tijd wegens haar reisplan gezegd is.

Uit Berlijn wordt naar hier geschreven, dat aldaar in de eerste dagen van september eene zamenkomst van Koning Leopold en eenige Duitsche Vorsten zou plaats hebben.

De Prins van Wallis zou waarschijnlijk den 18 dezer te Quebec aankomen. De gouverneur-generaal en al de leden van den Uitvoerenden Raad, met uitzondering van den Commissaris der Kroonlanden, hadden Quebec aan boord der stoomboot Victoria verlaten, om den Prins te Gaspe op te wachten.

over die groote misdaad. Het woord nemende en mij tot den persoon wendende die mijne geschiedenis zoo goed wist, verzocht ik hem mij te zeggen waar en wanneer die gebeurtenis had plaats gehad. Aller oogen richtten zich op mij: denk u de verbazing toen men dien hoofdpersoon van het drama herkende! De verhalen stonden gansch verlegen. Dat verhaal had hem verzekerd hij had het geloofd maar het was mogelijk dat men hem bedrogen had Ziedaar, mijnheer, hoe men met den goeden naam van een kunstenaar speelt, omdat lieden die in luidheid behagen scheppen niet willen begrijpen dat hij zich in vrijheid in zijne kamer even goed heeft kunnen oefenen als achter de gordelns.

Den 10 dezer kwam de Prins, aan boord van de Hero, te Charlestown, Prins Edwardseiland, aan. De Hero was door het admiraalschip Nile, de Ariadne, Cassock, Valorous en Flying Fish, benevens het Fransche oorlogschip Pomone, vergezeld. Het weder was stormachtig en er viel veel regen. Desniettegenstaande stroomde eene groote volkomenigte van ver afgelegen plaatsen toe, om den Koninklijken bezoeker te ontvangen. Hij werd met eerbewijzingen van den Gouverneur, de geestelijkheid en de leden der regterlijke magt overladen. De geestdrift was onbeschrijfelijk en de ontvangst meer dan Vorstelijk. Lord Mulgrave en eene eerewacht vergezelden den Prins uit Nieuw-Schotland.

FRANKRIJK. PARIJS 24 Augustus. (Particuliere Correspondentie.)

De Constitutionnel bevat heden morgen een van die officiële artikels, welke men met ronde woorden „reculades” heeft genoemd. Oordeel zelf. „Voorzeker, zegt de heer Grandguillot, geven wij toe, dat de naar Frankrijk geweken Hongaren zich bijvaren de openbare aandacht op hun vaderland te vestigen; maar waarom moet, bij voorbeeld, de naam van den Souverein van Oostenrijk gemengd worden in die blijkbaar en stelselmatig vijandige correspondentien, die ons elken morgen door sommige buitenlandse dagbladen worden aangebragt?”

„In het eind, de verhouding tusschen Frankrijk en Oostenrijk is tegenwoordig uitmuntend (is die zoo zeker?) en het valt te betreuren dat men, dit al te dikwerf vergeetende, misverstand tracht te weeg te brengen tusschen twee volken, die zich loyaal met elkander verzoend hebben op het slagveld.”

„Eene tweede opmerking, zegt de heer Grandguillot (maar die tweede opmerking is eigenlijk de voornaamste), — de toenadering (de toenadering wordt nu niet langer ontkend) tusschen Pruisen en Oostenrijk is niet, zoo als men elkander overal mispraat, het werk eener partij, eener verouderde regerings-theorie; zij is veelmeer het resultaat eener verstandige en voortaan vreedzame politiek; zij is het bewijs van den goet der verzoening, die de goedkeuring heeft verworven, ja men kan zeggen de loyale ondersteuning van Frankrijk, Engeland en Rusland.”

Verscheidenheden.

PAGANINI.

(Uit den Guide Musical.) Paganini, de kunstenaar, die geheel het muzikaal Europa in bewondering en geestdrift heeft gebragt, ontspande niet aan de aanvallen van ijverzucht en laster, die de uitstekende genien nooit ongedeerd hebben gelaten. Men heeft zelfs misdaden uitgewonden en men heeft verhaald dat die misdaden, met langdurige gevangenzetting gestraft, Paganini de gelegenheid hadden verschafte om de volmaking van zijn talent tot den hoogsten trap op te voeren. Gedurende zijn verblijf te Parijs plaatste de groote kunstenaar in de Revue Musicale een brief, waarin hij zich op geestige wijze regtvaardigde. Die brief, de dagtekening dragende van den 21 april 1851, is gericht aan den heer Fetis en van den volgende inhoud: „Mijnheer! Het Fransche publiek heeft mij met zoovele toejuichingen gehonoren, dat ik wel gelooven moet aan den roem, die mij, naar men zegt, naar Parijs is voortgevoerd, en dat ik het er wel voor houden moet dat ik in mijne concerten niet geheel beneden mijne reputatie ben gebleven. Maar indien bij mij eenige twijfel op dat punt mogt kunnen blijven bestaan, zij zoude verdwijnen door de zorg die ik uwe artisten zie aanwenden om mijne gedaante te reproduceren, en door het groot aantal, gelijkende of niet gelijkende, portretten van Paganini, waarmede ik de muren uwer hoofdstad zie prieken. Maar, mijnheer, niet tot eenvoudige portretten bepaalde zich de speculatie van dien aard; want, gisteren op den boulevard des Italiens wandelende, zag ik in een prentwinkeltje eene lithographie Paganini in de gevangenis voorstellende. „Goed! zelf ik tot mij zelven, ziedaar eertijde lieden, die op de manier van Basilio ten hunnen voordeele een laster exploiteren, waarmede ik sinds vijftien jaren vervolgd wordt.” Lagchende beschouwde ik die mystificatie, met al de details die de verbeelding des kunstenaars er in gelegd had, tot dat ik bemerkte dat zich een talrijke kring om mij verzameld had, en ieder, mijn gelaat met dat van den op de lithographie afgebeelden jongman vergelijkende, constateerde hoezeer ik sedert den tijd mijner gevangenschap veranderd was. Ik begreep toen dat door hen, die gij, indien ik mij niet vergis, de badawits (straat-slijpers) noemt, de zaak met een ernstig oog beschouwd werd, en ik zag dat de speculatie niet slecht was.”

„Die heeren hebben mij in de gevangenis afgebeeld; maar zij weten niet wat mij daarheen gevoerd heeft, en in dat opzigt zijn zij bijna even slecht ingelicht als ik en allen die de anecdote hebben verspreid. Er zijn daaromtrent verscheidene lezingen, die stof voor even zoovele afbeeldingen zouden kunnen opleveren. Bij voorbeeld, men heeft verteld dat ik, mijn mededinger bij mijne maitres gevonden hebbende, hem dapperlijk, op een onweerbaar oogenblik, van achteren aangevallen en gedood zou hebben. Anderen hebben beweerd, dat mijne ijverzuchtige woede zich aan mijne maitres-zelve zou gekoeld hebben, maar zij stemmen niet overeen omtrent de wijze waarop ik haar het leven heb benomen. Sommigen willen, dat ik mij van den dolk heb bediend, anderen dat ik door vergif van hare martelingen heb willen genieten. Enfin, ieder heeft de zaken geschikt volgens zijne phantasie; de lithographen zouden dezelfde vrijheid kunnen gebruiken. Ziehier wat mij, omtrent vijftien jaren geleden, op dit punt te Padua wederveroer. Ik had er een concert gegeven en mij er met eenig succes doen hooren. Den dag daarna was ik, zestiger, aan de table d'hôte gezeten en niet opgemerkt geworden toen ik de zaal binnen trad. Een der gasten liet zich in vloeijende termen uit over den indruk, dien ik den avond te voren gemaakt had. Zijn buurman voegde er zijne lofuitingen bij en vervolgens: Paganini's bekwaamheid heeft niets verwonderlijks, hij dankt haar aan zijn achtjarig verblijf in een kerker; waer hij alleen zijne voo! had ter verachtig zijner gevangenschap. Hij werd tot die langdurige opsluiting veroordeeld voor den laaghartigen moord op een zijner vrienden die zijn medeminnaar was. „Ieder, gelijk gij denken kuaf, schreuwde wraak

„Gedurende geruimen tijd werd mijne rust gestoord door al die ten mijnen opzigt uitgestrooide geruchten. Ik wilde er de ongerijmdheid van aantoonen. Ik deed opmerken dat ik sedert den leeftijd van veertien jaren onafgebroken concerten gegeven en over de oogen van het publiek verkeerd had; dat ik gedurende zestien jaren als orkest- en hofmuziek-directeur dienst had gedaan; dat, mocht het waarheid zijn dat ik gedurende acht jaren in de gevangenis, ter zake van moord op mijne maitres of mijn medeminnaar, was opgesloten geweest, het gevolglijk moest geschied zijn: vóór dat het publiek mij had leeren kennen, — dat is te zeggen, dat ik eene maitres en een medeminnaar gehad moest hebben op den leeftijd van zeven jaren. Ik riep te Weenen het getuigenis van den gezant van mijn Land in, die verklaarde mij sedert bijna twintig jaren in de positie die een eerlijk man betaamt te hebben gekend, en ik slaagde er dus doende in den laster voor eenigen tijd tot zwijgen te brengen, maar er blijft altijd iets over, en ik behoef mij niet te verwonderen het hier weder te vinden. Wat daarvan te doen, mijnheer? Ik weet niet anders dan mij te onderwerpen aan de kwaadwilligheid ten mijnen koste haren gang te laten gaan. Alvorens te besluiten, meen ik echter, ik eene anecdote te moeten mededeelen, die aanleiding gegeven heeft tot de beleedigende geruchten die men omtrent mij verspreid heeft. Zij is de volgende: „Een violist, D. genaamd, die zich in 1799 in Milaan bevond, knoopte kennis aan twee deugnieten, die hem overhaalden om des nachts in een dorp den geestelijken te vermoorden, die voor zeer rijk doorging. Gelukkig ontbrak op het oogenblik der uitvoering een der misdadigers den moed op verrasde hij zijne medgezellen. De politie begaf zich naar de plaats en maakte zich van D. en zijn vriend meester, op het oogenblik toen zij bij den geestelijken aankwamen. Zij werden veroordeeld om voor twintig jaren in de ijzers te gaan en in de gevangenis geworpen, maar de generaal Menon, gouverneur van Milaan geworden zijnde, hergaf na twee jaren den kunstenaar de vrijheid. „Zoudt ge het gelooven, mijnheer? het is op dien grond dat men mijne geschiedenis heeft verspreid. Er was sprake van een violist wiens naam met eene i eindigde; het was Paganini. De moord werd die van mijne maitres en van mijn medeminnaar, en nogmaals was ik het wien men voergraf in de gevangenis te zijn geworpen. Maar, alleen om mij daar mijn nieuw stelsel van vioolspel te doen ontdekken, gaf men mij gratie van de ijzers, wijl die mijn arm zouden hebben kunnen bederven. Nog eens, daar men zich tegen alle waarschijnlijkheid ontkant, ben ik wel genoodzaakt mij te onderwerpen. Eene hoop blijft mij echter; die is, dat na mijn dood de laster zijne prooi zal willen laten varen, zoodat zij, die zich op zoo wrede wijze over mijn naam hebben gewroken, mijne asch met vrede zullen laten rusten. „Ontvang, mijnheer, de verzekering mijner oprechticheit. „PAGANINI.

„Ieder, gelijk gij denken kuaf, schreuwde wraak

